

[Formanden.]

- 3) *Fortsættelse af Forespørgsel til Socialministeren af Søren P. Larsen m. fl. angaaende Arbejdsløshedslovens Administration.*

Mødet hævet Kl. 17¹⁵.

22de Møde.

Tirsdag den 8. November Kl. 13.

Formanden: Ved Folketingsmand Jørgen Gram er fra De samvirkende danske Andelsforeningers og De samvirkende danske Landboforeningers Repræsentanter i Landbrugsraadet modtaget en Henvendelse vedrørende de vanskelige økonomiske Forhold i Landbruget.

Eksemplarer af Henvendelsen vil blive omdelt.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ministrenes Ansvarlighed.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2685; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 44).

Sagen sattes til Forhandling.

Fr. Dalgaard: Spørgsmaalet om en særlig Ministeransvarlighedslov, saaledes som den kræves i Grundlovens § 12, beskæftigede for en Menneskealder siden Rigsdagen meget stærkt. Det var jo i Aarene umiddelbart efter Systemskiftet, og Kampene fra Provisorieaarene var endnu i frisk Erindring. Et stort Flertal i Folketinget var af den Opfattelse, at den Maade, hvorpaa man

havde administreret og lovgivet i disse Provisorieaar, var grundlovsstridig, og man søgte nu gennem Fremsættelse af Forslag til en særlig Ministeransvarlighedslov at fæstne Opfattelsen med Hensyn til Spørgsmaalet Afholdelse af ubevilgede Udgifter, Opkrævning af Statsskatter uden en vedtagen Finanslov og Udstedelse af foreløbige Love. Men netop fordi Begivenhederne fra Provisorieaarene var i saa frisk Erindring, var ogsaa Forsvarerne for Provisoriepolitikken i stærk Aktivitet. Man skændtes om Udformningen af de Paragraffer, der havde Hensyn til de Ting, jeg her har nævnt. Der blev gjort adskillige Forsøg paa at forlige Modsætningen mellem Folketing og Landsting, men det lykkedes ikke, og i 1910 henlagde man Sagen. Havde man ikke haft denne Strid fra Provisorieaarene i frisk Erindring dengang, saa havde man sikkert undgaaet dette aarelange Tovtrækkeri mellem Folketing og Landsting, og vi havde for længst haft en Ministeransvarlighedslov her i Danmark. Bortset fra de særlige Omraader, jeg har nævnt, var der i det store og hele Enighed.

En stor Del af det Lovforslag, man kendte fra de Aar, var jo af meget teoretisk Natur. Hele dette teoretiske Spørgsmaal om, paa hvilken Maade Folkerepræsentationen skulde kunne fastholde den Minister, der i Kongens Sted var den ansvarlige, interesserer ikke meget i Dag. I et moderne demokratisk Samfund er det, der interesserer Spørgsmaalet, om man kan komme af med en Minister, som den folkevalgte Repræsentation ikke længere har Tillid til, og det kan man i et moderne demokratisk Samfund, et parlamentarisk styret Samfund, saaledes som Danmark har været det siden 1901. Som Følge af, at denne parlamentariske Statsskik er blevet fæstnet gennem en Menneskealder, og som Følge af, at meget er foregaaet i den Tid, bl. a. Vedtagelsen af en helt ny Grundlov, har Spørgsmaalet om en særlig Ministeransvarlighedslov ikke i mange Aar haft Aktualitetens Interesse, og man kan ikke se det som et Bevis paa det modsatte, naar Det frie Folkeparti for et Par Aar siden her i Tinget stillede Forslag om Gennemførelse af det gamle Forslag fra 1910.

Naar vi nu alligevel her i Tinget staar over for Forslag til en Ministeransvarligheds-